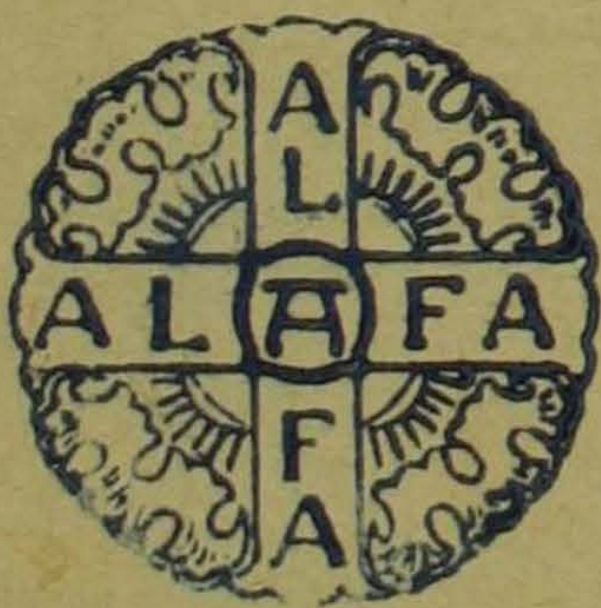

DINARSKA KNJIŽNICA SVEZAK 1.

BOG.

ČITAJ PA SE MISLI.

IZDAJE KNJIŽEVNO DRUŠTVO „ALFA“ SUBOTICA,
HARAMBAŠIĆEVA UL. 7.

Štiocu!

Pođeš li ulicom, prošetaš li se parkom, čekaš li na tramvaj, putuješ li željeznicom svugdje susrijevaš ljude, žene, djecu, zadubene u čitanje. Nit vide, nit čuju, da ne paziš, lupio bi se o njih, toliko se zadubili u svoju knjigu il novinu. Štaviše vidio sam pastirče u polju, čuva svinje i — čita.

Ali šta sve čitaju ti ljudi, žene, djeca? Ruka mi zadrhće i ne mogu da pišem kad pomislim na to! U najviše slučajeva upijaju otrov u dušu svoju.

Svijet se sve više udaljuje od Gospoda Boga svoga, svijet je mekoputan, svijet voli škakljive stvari, a bezdušni izdavači knjiga to znaju, pa ga s takom hranom i hrane, samo da što više zarade.

Ovo zlo pobijati, ovu rak-ranu liječiti zadaća je naše **„Dinarske Knjižnice.”** Biti će tu poučna i zabavna, ozbiljna i vesela štiva, a sve će odisati ljubavlju za Boga i narod naš. Voliš li čitati ti, žena i djeca tvoja, a ti kupuj **„Dinarsku Knjižnicu”** i mirne duše možeš je dati svakom u ruke, a da te savjest nikada zapeći ne će, da si koga zlim štivom otrovao.

Uredništvo D. K.

BOG.

ČITAJ PA SE MISLI.

„Vjerujem u Boga . .“

Dvije hiljade godina ovim riječima izriče kršćanin prvu i najveću istinu svoje vjere. Ova njegova vjera uzdiže ga sa pouzdanjem do najvišeg bića. Ova ga vjera čini sretnim i uzvišenim na ovom svijetu. Ohol svijet ne može se podignuti do shvaćanja ove kršćanske istine. Ovom poniznom vjerom hoćemo, da promatramo djela Božja; ne želimo shvatiti, kako je Bog u sebi, al ga želimo, upoznati u prirodi kao u ogledalu.

Vjerujemo u istinost njegovu brez da bi svojim umom dosegli do njegovih savršenosti.

Promatrajmo njegova djela u prirodi i poklonimo se njegovoj veličini.

Spoznaja Boga.

„Bog je duh“ veli pismo (Ivan 4, 24.), zato ga ne možemo osjetilima ili neposrednim gledanjem upoznati, ali doznajemo za njegovo bivovanje umovanjem, ako motrimo postojeći svijet kao učinak i zaključujemo na uzrok, koji je taj učinak izveo.

Čovjek, koji promatra bistrim umom svijet, može upoznati, da jest Bog. „Djela ruku njegovih oglasiva nebeski svod.“ (Ps. 18, 2.)

Otkuda postoji ovaj svijet?

Otkud je kretanje nebeskih tjelesa?

Otkud organski život na svijetu?

Otkud taj divni red i sklad u naravi?

Otkud u čovjeku savjest za dobro i otkud vjera u Boga kod svih naroda?

Na ova pitanja čovječji razum ne može dati dovoljna odgovora, nego da prizna, da je to od bića, koje je izvan i iznad ovog svijeta, a to je biće vječni Bog.

Svijet postoji

oko nas i mi smo u njemu; svijet možemo upoznati neposredno tjelesnim našim osjetilima. Očima vidimo, uhom čujemo, rukom dotičamo, njuhom mirisamo i jezikom kušamo pojedine stvari, a svijet je skup sviju ovih stvari.

Ovo je vidljiv svijet, koji možemo iskusiti neposredno, i da biva bez daljeg umovanja potvrđujemo. Nevidljivom svijetu pripadaju anđeli i nad-

naravni život, za ovaj znamo iz objave, što dolazi od Boga, a Boga mi upoznajemo po djelu njegovog stvorenja, koje se da vidjeti, i zove se vidljiv svijet.

Da po vidljivom svijetu Boga upoznamo, dovoljno je imati zdrav razum i nepristranu volju. Razum shvaća istinu, a volja ju prima. „Tašti su svi ljudi, koji ne poznaše po djelima, tko ih načini.“ (Mudr. 13, 1.)

Otkuda je stvarni svijet?

Na to ne trebamo ni mnogo mudrovanja, da uvidimo, da se kuća nije sama sagradila od sebe bez zidara, ni njiva se nije uzorala bez orača, ni žito niklo bez sjemena. Ni jedna stvar na ovom svijetu nije sama od sebe, nego je svaka postala od uzroka, koji je izvan nje. Ako pak pojedini dijelovi svijeta nisu od sebe, onda ni cijelost nije od sebe, nego je od drugog izvedena. Slablo je od koštice, pile od jajeta, i to tako dalje, jedno postaje od drugoga, al ma da ćemo kako dugo nizati red, dolazi na kraju pitanje, a ono prvo od koga je, koji je posljedni uzrok, koji nije ni od koga, koji je jedini sam od sebe. Treba dakle priznati, da ima prvi po redu, il posljedni po računu unatrag, a taj se zove Bog.

Otkud je na svijetu života?

Divimo se napretku svijeta; govorimo brez žice čak sa Amerikom i dolazi čas, da ćemo za koji sat preletjeti more. Čujemo glasove iz najdaljeg svi-

jeta; znadu naučnjaci rastaviti stvari na dijelove najsitnije. Al samo jedno nisu mogli svi prirodoslovci skupa sastaviti a to je zrno, koje bi imalo životne snage, da ponikne. Ne mogu sastaviti ni jedan struk trave, a kamo li životinju ili čak razumno biće? Svaki život dolazi iz sjemena, a ovo sastoji od tvari, al ga nadahnuo duh i to je bilo prvo sjeme; pile je iz jajeta, ovo od kokoške, a ova od pileta iz jajeta, ma preko milijuna porodica ipak klica života u prvom jajetu dolazi od najvišeg duha, koji je Bog.

Ovo mora priznati svaki nevjerac s Bernhardom: „Nerazrješiva zagonетка, u kojoj se mi možemo prizivati samo na neispitljivu moć Stvoriteljevu, jest isto tako postanak organskih bića kao i prvi početak krute mase zemaljske.“

Mudrijaši vele,

da je materija od atoma, to jest od nedjeljivih presićušnih tjelešaca, pa da se ti atomi giblju i spajaju te tako da tvore različita bića. Opet se nameće pitanje, otkud su ovi atomi, otkud u njima gibanja? Ako se brane, da je kretanje posljedica električnih sila; a otkud ova električna snaga? Materija djeluje samo gibanjem, a svako gibanje je učinak druge sile, ne može biti zadnji uzrok. Materija se giba jer ju tkogod drugi kreće, a tko kreće atome, il otkud snage za gibanje?

Gibanje nebeskih tjelesa.

Položi kamen kudgod, ne će se maknuti s mjesta svog od sebe do vijeka. Lopta leti, ako je

tko sa svojom silom baci. Točak ostaje mirno, dok ga drugi ne krene i dalje tjera. Mrtva tvar prirode po ovom zakonu ostala bi nepomična do vijeka, da ju nije krenula na gibanje jedna sila, koja je izvan nje.

Sunce, mjesec, zemlja i sve zvijezde, ma da se zovu stajačice gibaju se po neizmjernom putu i oko sebe. Otkud ovoj mrtvoj masi početak gibanja, ako ne od jedne sile, koja je jača i veća od sviju ovih ogromnih svijetova i koja je iznad ovih brez-krajnih tjelesa i putova, a ova se vječna sila zove Bog.

Nebeski svod.

Dvanaesti je sat. U tornju odbija četvrte i zatim cijele satove. U ljetnjoj noći čuje se hrptanje čekrka i škripanje uzvlačila. Nješto kasnije za njim izbija i zidni sat u sobi. Izvučem i pogledam džepni sat, prije pol sata je stao. Zaboravih navući ga . . . Udesim ga i navučem pa tim je hod džepnog sata osiguran na 32 sata. To čini svaki dan o podne zvonar na tornju a domaćica subotom u večer kod zidnog sata. Najtačniji mi je ipak džepni sat, koji je rad švicarskih tvornica. Ipak ne ide sam od sebe; sastavio mu je stroj vješt urar, a da može dalje ići od potrebe mu navlačenje. Nehotice pogledam na zvjezdano nebo i pomislih, da paor ne treba sati, po stanju zvijezda zna, koje je vrijeme. Štapovi, Kvočka i pilići i Volovska kola, u raznim dobama godine pokazivaju u noći, koji je sat. A ovaj sat ne treba navući, uvijek je tačan. Okreće se, odlazi i dolazi već milijun godina. U kojoj su ga fabriци sastavljali, tko ga navlači, udešava?

Zvijezde.

Zamisli i pogledaj u daljinu noćnu, vidit ćeš milijune zvijezda, planeta, planoida, kometa, stajačica, sunčanih krugova, maglovitih putova u daljini, koji se brojkama ne mogu izreći. I to sve se kreće, i kako se zemlja okreće oko svoje osovine, dobivamo dojam, da pojedine zvijezde „izlaze i zalaze“ da se kreću po zvjezdanom nebu. Šta misliš, jesu li ove zvijezde od sebe postale, i tko ih je krenio, tko im je puteve odredio, i tko ih vodi dalje?

Je li je sat sam od sebe se sastavio i uspeo gori u toranj, ili sam po svojoj snagi se uzvlači. Sat mi tačno kuca u džepu, a je li su se točkovi sami izrezali iznenada sastavili, ili je trebao tko drugi, da ga opravi i sastavi, krene i za dalje uzvlači?

Budala bi mislio, da bi se u satu mogli točkovi iznenada smjestiti, i tačno se okrećati, budala bi mogao reći, da su se zvijezde po sebi ovako skladno sastale i tačno okreću.

Divan red opažamo u ogromnim nebeskim tjelesima i u njihovim stalnim ophodnjama, mi ovaj prekrasan sklad ne možemo pomisliti brez redatelja, koji je sve po nekoj osnovi izveo, a taj je izvan zvijezda, veći od njih i njegova mudrost je sredila i uzdržava da svijet postoji.

Kepler, koji je prvi uhodio tečaj planeta, napisao na koncu svoga djela, kojim je harmoniju svijetova dovršio: „Preostaje još samo da napokon podignem oči i ruke k nebu i ponizno zamolim: Tebi ja zahvaljujem, Gospodine i Stvoritelju, što si me razveselio svojim stvorenjem, jer ja sam ushićen s djela ruku tvojih.“

Priroda je mudro uređena.

Muhe su od potrebe, da raznose klice truhlosti, al da se ne nakote, pauk rasprostire svoje mreže, pa ih hvaća, ptice žive o njima. Jedna lasta uništi više hiljada muha preko ljeta.

Njekoje bube noćom izlaze, tu je slijepi miš, sovoljuge i druge ptice, koje ih hvataju.

Miševe hvaćaju vrepčari i kobe, i ovi imaju tako oštre oči, da ih opaze iz najveće visine.

Pile i pače samo se hrani, čim se izleže, golub hrani svoje golubiće po dvije nedjelje. Zašto je to? Oni se u većem broju ležu, da ih mater ne bi mogla othraniti, ovi svoje dvoje malih mogu othraniti. Tko je ovo tako mudro uredio?

Guska i patka imaju zliježde, iz njih istiskaju masti i svoje perje mažu, da im voda ne naudi. Prste im landra veže, da mogu lakše plivati. Zar da su one same stvorile sebi ove zliježde mazalice i kožne landrice?

Ljudi se nadmeću, da što bolje krilatice načinu, a nisu li sigurnija krila u ptica. Lasta leti perjom, slijepi miš landrom, tankim košticama buba i muha. A kako su tanana i fina krila u obada?

Ljudi ma da žrtvuju život i sve svoje znanje, ipak nikada ne će stvoriti take sigurne i lake krilatice kao što su u ptičica. Šta misliš, da li su ova krila izum živinica, ili da su postala od puke prirode?

Ribe su za vodu stvorene; konji i goveda da podvore čovjeka.

Mačka nas brani, da se miš ne naspori; tako je i stvorena. Da bi tiho mogla hodati i da joj se

oštri papci ne otupe u hodanju, može papke uvući, i na mekane tabane koracati. Je li to mačka sama izmislila? Tako ju je stvorio tko, koji je mudriji od nje.

U mnogim stvarima i ne znamo za svrhu, ne znamo za što su mnoge životinje, ali to što jesu i kako postoje, pokazuju nam njihova stvoritelja.

Ako bi se u velike hvalio i slavio onaj, koji bi otkrio zakone ovoga svijeta, koji bi znao istumačiti odnose stvari, koliko je po tomu neizmjereno mudar bio onaj, koji je taj red, te odnose i zakone izumio i tako udesio, da je u ovom svijetu tako lijepi sklad i red.

Divan red i sklad u prirodi

zahtijeva jednog mudrog reditelja.

Što naučnjaci istražuju i svjedoče preko svoga dalekozora, kojim motre ophod zvijezda i što drugi prosulom promatraju i u laboratoriju kemičnim putem nastoje proizvesti, to sve svojim zdravim okom vidi i prirodnim razumom uviđa poljodjelac, koji živi u zelenoj prirodi.

Newton zvjezdoznanac našao je dokaz o bivanju Božjem u nebeskim tjelesima; tako ga nalazi ratar u žitnom klasu.

Nije od slučajnosti nego po neizmjerenoj mudrosti dobila voda taku narav, da se ispari, u visine uzidgne, sastavi se u oblake, koje vjetar krene od mora i odnese na suho, gdje se rasipa kao kapljice kiše i oplodi zemlju. I u tom se vidi božanska mudrost, da zimi pada voda iz oblaka kao pahuljice

snijega, da nam pokrije usjeve i polako se otopi na zemlji.

Pogledamo li samu jednu jedincatu travicu, vidjet ćemo, kako je divno ustrojena. Tanke žilice sabiraju joj hranu u zemlji, lišće joj od sunca dobiva toplotu, kora joj služi za kabanicu, a nutarnje kao vlas tanke cijevčice razvode hranu po svim njenim dijelovima.

Loza, grah i druge biljke imaju brčiće da se mogu na druge stvari uspeti i ove biljke ove brčiće po svojem nagonu same pružaju prema oslonu svojem.

U travi, cvijetu i u žilju krije se kod mnogih biljka lijek il otrov na korist čovjeku i živini.

Otkud cvijetu il drugom bilju divna ljepota, krasna uredba ?

Ako vidimo cvijet, konja il čovjeka lijepo naslikana il izrezana, odmah pitamo za slikara il kipara koji je to izveo : ne ćemo li, motreći pravo cvijeće, prava stabla, prave životinje i žive ljude, misliti na umjetnika, čija se mudrost i vještina ovako pokazuje.

Posije se žito, ječam i kukuruz, al gle ponikne, pusti žilice, krene se u struk, izbaci vlat i donese nova sjemena. Kod kukuruza se zrna ređaju na čutki, ova se zavije u ljusku, da ih ova čuva do zrelosti.

O kako je to sve mudro uređeno. I ako se dokaže pravilnost ma i jednoga vlata od slame, mora se odmah uzeti i jedan, koji je ovu svrhu postavio i nju izveo — premudri i svemogući Bog. Biljke je proučavao Linné, on ih je razdijelio u 24 razreda, po njegovoj razdiobi uči se prirodoslovlje o biljkama po visokim školama, i ovaj naučnjak piše u svojoj oporuci sinu svom : „Nevino živi, Bog jest!“ Na ovo ga je navelo proučavanje prirode.

Sv. Franjo je motrio prirodu u samoći na krasnim poljanama Italije. Kad je hodao med cvijećem, korio ga, što cvijeće od njega glasnije hvali Boga. Kad je vidio ptičice, zvao ih je k sebi da s njim zajedno slave Gospodina.

„Blagosivajte sve životinje Gospodina!“

Ako promatrali budemo ustrojstvo i život životinja, nalazimo, da su u svakoj i najsićušnjoj životinjici umno uređeni svi organi, koji su joj potrebni za život i da se sve životinje podupiru na zajedničku svrhu prirode.

Na prvi pogled mnogo ima štetnih životinja, a da se ne naspore, što nalazimo u prirodi? Druge se životinje hrane s njima.

Čovjek je najizvrsniji stvor:

njegovo tijelo, ustrojstvo tijela pokazuje mudrost stvoritelja. Oči nam vide bliže i daljnje stvari: uhom prihvaćamo glasove, a nozdrve služe za disanje, da ne bi morali usta otvoreno držati.

Glava je najvažniji dio čovječjeg tijela, a da bi se moždani sačuvali, jaka kost ih brani, kosa ih pokriva. Obrve čuvaju nježne oči, da im znoj sa čela ne naudi.

Čovjek ima zubi po 4 sekutića 2 očnjaka i 10 kutnjaka, koji pokazuju, da se čovjek može hraniti i mesom i zemaljskim rodом.

Ruku sačinjavaju 8 košćica, na kraju bliže podlaktici, zatim 5 srednjih kosti, na koje se vežu prsti. Prsti se smotaju u tri zgloba a na vrhu imaju nokte sve zato, da bi mogli s njima vještije raditi.

Srce i pluća čuvaju 12 rebara.

Pitaj sam sebe, jesi li to ti sam tako smislio ili ti je dao taku narav po prirodi drugi, mudriji od tebe, koji je sve stvorio, da bude celishodno, ugodno i krepko za čovječji život i njegove svrhe.

Mogao bi navesti na hiljade takih primjera, koji nam pokazuju divan red i sklad, što u prirodi vlada. Od male travice, i od živine do čovjeka, svako biće je stvoreno za jednu svrhu, i opskrbljeno je svim nužnim za svoju životnu svrhu.

Razuman čovjek videći sve ovo, misli se ovako : znam, da je ova živina i biljka od druge, a druga od treće, a od čega je postala prva ?

Zna se, da na zemlji nije moglo biti uvijek života. Svaka klica života bi se uništila za vrijeme, kad je još cijela zemlja u vatrenom stanju bila ; a da je zemlja bila oganj, vidi se po slogovima kamenja i metala, što se nalazi u njoj. Kad se je zemlja ohladila, otkud je došao na nju život. Otkud prvo pile, prva travica i prvi čovjek ?

Savjest u čovjeka

pokazuje nekog, koji je usadio u čovječje srce zakon, po kojem čini dobro il zlo.

U svakom čovjeku živi svijest, čuje jedan glas, koji ga kori ako je zlo učinio a hvali ga, ako je

dobro radio. Ova svijest nije od čovjeka, dijete se zarumeni, kad prvi put slaže; a kod zlotvora se može ovaj nutarnji glas jedno vrijeme ušutkati. Srce čovječje otvrdni, zataji svoju zloću, al to sve samo jedno vrijeme. Poslije se savjest probudi, muči ga i kori, može se čovjek od nje otimati, ovaj glas je jači od čovječe volje.

Ne zavisi od nas, dakle nije ni postao od nas, nego ga je usadio u nas tkogod veći, jači i mudriji, koji sve zna koji poznaje dobro i zlo, koji je dao i zakon za dobro i zlo, a dao je u čovjeka i savjest, da može upoznati, što je dobro, što je zlo.

Ovaj, koji je čovjeku usadio u srce savjest, veći je od čovjeka, sve poznaje, želi da se uzdrži zakon, a to je najsvetiji i najpravedniji — Bog.

Svi narodi poznaju Boga.

A otkud im ovo znanje? Kako su došli do tog mišljenja? Svi su to znali i osjećali da ima Bog. Nikad nije bilo naroda, ni sela, a da se nije znalo za Boga.

Stari pogani su pisali o Bogu, putnici su svjedočili, da ne ima naroda, koji ne bi znao za Boga, ne ima jezika, u kojem bi falila ova riječ: Bog.

Ovaj sud je tako općenit da ga za istinu moramo primiti. Ako sav svijet tako zna i vjeruje, da jest Bog, ova se istina ne može poricati, jer bi se tim poricalo, da čovječja pamet može što sigurno upoznati.

Vjera u Boga korijeni se u čovječjem srcu; ovo nije izmislio pojedinac. Kad bi pojedinac počeo tumačiti prirodne sile Božjim sremogućstvom ili bi htio svoje krivo shvaćanje na druge narinuti, ostalo bi to kod vrlo male skupine, a i ova bi se ograđivala proti ove nove nauke, pa otkuda bi bilo to, da i najdalji, najnevaspito vaniji narodi znaju za Boga. Istina, da su njekeji imali krivo shvaćanje o Bogu, al to ne mijenja snagu dokaza, da jest Bog. Sat ostaje sat, ma da mu pokazala krivo pokazuju.

Istina o Bogu ostaje istina, ma da su ju njekeji iskvarili, ovo je bilo općenito osjećanje kod svih naroda ovako općenito vjerovanje mora da je istinito.

Ako bi se bezvjerci htjeli tim ispričavati, da se je sve uredilo

Slučajno, samo od sebe?

Vidio sam u ludnici jednog čovjeka, koji hoda po hodnicima i zvecka sa jednom škatuljom. Malo-malo pa pristane, primakne škatulju k uhu, prisluhne, zamahne glavom, pa ide dalje trese svoju škatulju još većma. Nije opasan za život samo je sažaljenja vrijedan. Razbrkao mu se sat na komadiće, i on ga nije htio odnijeti k sajdziji, nego je sve točkiće pobacao u škatulju, pa ju počeo treskati, i tjera svoju zamisao da će se točkovi sami od sebe i brez satara slučajno sastati u dobar i točan sat.

Ovom bi nesrećniku naličio na svijetu onaj, koji bi tjerao svoje krivo mišljenje, da se je ovaj svjetski najveći i najtočniji sat sam od sebe slučajno, brez vječnog satara — Boga, sastavio.

Sve je to od naravi.

koja po svojim silama i zakonima svijet izvađa.

Al tim nije dokazan, niti protumačen postanak svijeta ni red u svijetu, jer odakle su zakoni? Tko ih je uputio, da baš po tim zakonima rade? A što je ta narav? Što bi mogla biti drugo nego zemlja, voda, zrak, toplina i skup svih vidljivih stvari.

Pogledaj jedan komad naravi, uzmi kamen il blata u ruke, pa kako bi mogao misliti, da u tom kamenu il blatu leži ona mudrost, koja je uvela red i sklad u cijelom svijetu i u svakom pojedinom biću i odakle djelovanje primjereno svrhama, koje se svuda opaža.

Ovom djelovanju traži se posljednji uzrok, a to je Bog.

*

Kada si ovako razložio :

da ništa ne postaje brez uzroka, dakle ni svijet nije postao brez stvoritelja,

da gibanje nebeskih tjelesa nužno pretpostavlja pokretača,

da život u mrtvoj tvari nije unišao po sebi, i lijepi red u naravi da nije mogao postati slučajno, od sebe,

nego moralo je sve doći od premudrog Oca i Stvoritelja,

pa ako još i onda kreće glavom pa veli,

ne znam, ne vjerujem.

onda mu možeš slobodno reći: „Luda reče u svom srcu, ne ima Bog“. (Psl. 13, 1.)

Istina, da jest Bog, tako je jasna da sv. pismo pravo kaže, da „oni nemaju izgovora, koji ne bi poznali Boga.“ (Rim. 1, 20.), a pravi je razlog nije-kanju Boga strast i pokvareno srce, kojemu je neprilično, da bivuje Bog. Zato lijepo svjetuje Ruso svoga sina: „Moj sinko! Uzdrži sebi dušu u takovu stanju, koje će ti dati, da želiš: e bi Bog bio, i ti ne ćeš nikada dvojiti o njegovu bivovanju“.

Zato bježi od onih, koji pod izlikom da istumače prirodu, siju bezutješne nauke, koji sve obaraju, razoruju i nogama gaze, što je istini sveto, koji nesretniku posljednju utjehu u njegovim bolovima otimlju, a mogućnicima jedinu uzdu njihovih strasti skidaju, koji u srcima glas savjesti ugušuju, pa se još time hvastaju da su naučnjaci.

*

Dokazali smo, da Bog bivuje da je on stvorio svojom voljom vidljivi svijet. On je gospodar svemu, sve on uzdržava i upravlja. „Nebesa kazuju slavu Božju i djela ruku njegovih glasi svod nebeski. (Psl. 18, 2.)

Dovršujem.

Tko smjelo pogleda u svjetlost Božju, oslijepiti će. Tko oholim mudrovanjem traži Boga, ne će ga naći, i ako mu dođe u trag. ne će ga shvatiti.

Mi smo u ovoj knjižici promatrali velika djela ove prirode, da upoznamo njezinog Stvoritelja. Činili smo to sa pouzdanjem, da će nam se vjera okrijepiti.

Iznad svega u životu pripravljajmo naše srce, da nam duša dostojna bude jednoć onoga i vidjeti, koga smo nastojali sada upoznati.

Dozvolom Duhovne Oblasti
u Subotici 2779/1927.

Razne knjige:

koje se mogu dobiti jedino kod Književnog Društva „Alfa“ Subotica, Harambašićeva 7.

Velika Slava Božja u molitvama i pjesmama. Str. 804. u koži sa zlatorezom . . .	Din. 150—	poštom 155—
Slava Božja samo molitve U koži sa zlatorezom . . .	„ 120—	„ 125—
Svetotajstvo molitvenik za klanjanje presv. Oltarskom Sakramentu	„ 12—	„ 13—
Narodno Blago bunj. šok. narodne pjesme	„ 10—	„ 11—
Subotička Danica jedini bunj. šok kalendar	„	„ 10—
Stari Mirotvorci. Divna pripovijest iz doba apostola	„ 6—	„ 7—
Crkvene pjesme za školsku mladež	„ 3—	„ 3'25
Živa Ružica. Pravilnik o sv. ružariju	„ 2—	„ 2'25
Oltarsko Društvo. Priručnik	„ 2—	„ 2'25
Šestnedjeljna pobožnost sv. Alojziju	„ 2—	„ 2'25
Sv. Potvrda. Nauk o krizm.	„ 2—	„ 2'25
Molitve za sv. ispovijed i pričest	„ 1—	„ 1'25

I sve službene crkvene tiskalice.

DINARSKA KNJIŽNICA

SUBOTICA, HARAMBAŠIĆEVA UL. 7.

Dosada izašle knjige:

1. **Bog.** Čitaj pa se misli. Din. 2 poštom 2'50
2. **Sveta noć.** I druge
legende o malom Isusu „ 2 „ 2'50

